

Arrest

nr. 171 470 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 mei 2015 tot weigering van de afgifte van een visum, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 mei 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. DECHERF, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 maart 2015 dient de verzoekende partij, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Manilla een visumaanvraag type C (kort verblijf) in met het oog op een familiebezoek bij haar dochter. Op 17 mei 2015 wordt de beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing die op 18 mei 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kan niet worden vastgesteld*

** Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.*

Betrokkene is financieel afhankelijk van de dochter in België.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"In hoofdorde werpen verzoekers een schending van de formele motiveringsplicht op wegens gebrek aan motieven.

De omstreden beslissing is immers overduidelijk gewoon een voorgedrukt standaardformulier. Het staat zelfs helemaal bovenaan als titel op het document: 'Standaardformulier voor kennisgeving en motivering van het weigeren, nietig verklaren of intrekken van een visum'.

Hierdoor wordt onvoldoende motivering gegeven voor de omstreden beslissing.

Er worden immers gewoon een puntje aangeduid met een kruisje, maar die dan verder niet wordt toegelicht;

Zo staat aangeduid 'Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld'.

Er wordt echter niet gemotiveerd waarom men meent in casu te moeten stellen of te kunnen stellen dat in casu het bewuste vereiste voornemen er niet zou zijn;

Mbt. tot dit voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum, wensen verzoekers dan ook graag als volgt te antwoorden:

Dat volkomen ten onrechte gesteld wordt in de omstreden beslissing dat dit voornemen nergens uit zou kunnen blijken.

Enige redelijke twijfel omtrent dit voornemen bestaat nochtans niet, vermits:

- op de visum-aanvragen zowel de heendatum als de terugdatum 15.06.2015 en 31.07.2015 vermeld staan

- op de reeds geboekte en betaalde vliegtuigtickets (niet-overdraagbare) staan dezelfde data vermeld, dus óók de terugkeerdatum van 31.07.2015

- op de uitnodigingsbrief van de dochter en schoonzoon van verzoekers staan de duur van het verblijf van verzoekers in België en de beide data (die van de heenreis en die van de terugreis) ook duidelijk vermeld

- ook op de verbintenissen tot tenlasteneming staan de duur (47 dagen) alsook de beide voormelde data uitdrukkelijk vermeld.

Verzoekers erkennen dat ze financieel inderdaad van hun 3 kinderen (waaronder de dochter in België) afhankelijk zijn, doch dit wil niet zeggen dat ze het in de Filippijnen niet goed zouden hebben en niet zouden willen terugkeren.

Van de dochter in België krijgen verzoekers iedere maand wat geld gestort, maar van de andere dochter die bij hun in de Filippijnen woont en die deel uitmaakt van een bekende Filippijnse dans- en zanggroep die optreedt in de ganse wereld, krijgen ze nog veel meer geld.

Ook van de zoon in de Filippijnen krijgen ze geregeld financiële steun. Deze zit er namelijk ook nogal warmpjes in: hij is afgestudeerd als ingenieur en heeft nu werk als elektrisch ingenieur in een groot bedrijf.

Het is dan ook dankzij deze andere dochter (de zangeres) en de zoon dat ze in de Filippijnen een heel goed en zorgeloos leven kunnen lijden.

Verzoekers zijn heel fier op de artiestencarrière van hun Filippijnse dochter en gezien het goede leven dat zij daar samen hebben, hebben verzoekers hoegenaamd niet de intentie om in België te blijven.

Zelfs indien het hun toch zou toegelaten worden, zouden zij nog geenszins hun leven in de Filippijnen willen opgeven om zich hier te settelen.

Hun leven ligt in de Filippijnen en niet in België.

In België een armoedig leven komen lijden als illegale vreemdeling zonder rechten, waar ze steeds het gevoel zouden moeten hebben om 'niemand' te zijn, is niet echt hun droom.

Met al het geld dat ze krijgen van hun dochters en zoon kunnen ze heel goed leven in de Filippijnen, terwijl je er in België zelfs niet kan van overleven.

Ondergeschikt: schending van de materiële motiveringsplicht

Voor zoverre er toch zou moeten gesteld worden dat, ondanks het gewoon een voorgedrukte standaardtekst betreft, de kwestieuze beslissing toch voldoende gemotiveerd zou zijn, wensen verzoekers zich ondergeschikt te beroepen op een materiële of inhoudelijk foutieve motivering;

In de omstreden beslissing staat namelijk volkomen ten onrechte:

'... geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevendende activiteit.

Betrokkene is financieel afhankelijk van de dochter in België.'

Tegenpartij slaat in deze overweging de bal werkelijk volledig mis.

Eerst en vooral: verzoekers hebben niet alleen een dochter die in België verblijft, maar zij hebben nog twee andere kinderen en een van die andere kinderen is een dochter bij wie zij verblijven in de Filippijnen en die een beroemde zangeres is ginds en van wie zij nog meer geld krijgen iedere maand dan van hun dochter in België.

Verzoekers zijn dus helemaal niet alleen van de dochter in België financieel afhankelijk.

Verzoekers hebben in de Filippijnen een heel goed en rijkelijk leven en dit dank zij de geweldige carrière van hun Filippijnse dochter-zangeres.

Bovendien beschikken verzoekers ginds ook over eigen inkomsten: een taverne die zij uitbaten.

Bovendien is het hoegenaamd niet juist dat er geen of onvoldoende garantie is financieel gezien om een terugkeer naar het land van verblijf te kunnen bekostigen:

De Belgische schoonzoon van verzoekers, de Heer D. H. (...), heeft zich uitdrukkelijk borg voor hun gesteld in een verbintenis tot tenlasteneming voor de Heer R. D. L. C. (...) en een verbintenis tot tenlasteneming voor Mevrouw M. D. L. C. (...).

Daardoor waren niet alleen de kosten van hun verblijf in België verzekerd (verzoekers zouden immers bij hun dochter en schoonzoon verblijven tijdens deze maand, die ook alles voor hun zouden bekostigen), maar ook hun terugvlucht op 31 juli reeds verzekerd (de schoonzoon had immers reeds de vliegtuigtickets voor de terugvlucht ook al geboekt en betaald).

Schoonzoon D. H. (...) geniet als informaticus een degelijk inkomen en kan dus zonder problemen al deze kosten voor hun op zich nemen. (zie inkomstenbewijs van de Heer D. H. (...) in bijlage)

Inderdaad zijn meteen na de visum-aanvraag de vliegtuigtickets voor beide verzoekers voor niet alleen de heenreis maar ook voor de terugreis reeds meteen geboekt én betaald.

Verzoekers brengen de bewijzen hiervan bij.

Ook de attesten 'verbintenissen tot tenlastenemingen' waren reeds meegedeeld, gezien zij in bijlage bij de visum-aanvragen waren gevoegd.

Desondanks oordeelde men, in strijd met deze stukken, dat de terugvlucht onvoldoende zou gegarandeerd zijn.

Gezien het oordeel van tegenpartij lijnrecht ingaat tegen alle bewijsmateriaal, werd een inhoudelijk totaal foutieve beslissing genomen.

Kortom: tegenpartij schendt de inhoudelijke of materiële motiveringsplicht.”

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Aangezien verzoekers menen dat in de beoordeling van hun visum-aanvraag zeer onzorgvuldig is tewerk gegaan, doordat hun dossier onvoldoende werd onderzocht.

Indien tegenpartij bijvoorbeeld beter de stukken had bekeken, had zij opgemerkt dat op de attesten ‘verbintenis tot tenlasteneming’ duidelijk de einddatum (dus datum van de terugvlucht van verzoekers) wordt vermeld en dat niet alleen de heenreis, maar ook de terugvlucht reeds geboekt én betaald is zodanig dat de terugkeer van verzoekers tegen het verstrijken van het visum wel degelijk verzekerd is.

Indien men bovendien de zaak beter had onderzocht in plaats van meteen reeds heel voorbarige conclusies te trekken, dan zou men gezien hebben dat de dochter en de schoonzoon die zij in België zouden bezoeken reeds een aantal toeristische uitstapjes met de hele familie voor hun geregeld hebben, die alle zouden plaatsvinden in de periode tussen midden juni en eind juli 2015, wat op zich ook reeds aantoonde dat hun bezoek slechts een toeristen-bezoek met de familie betreft binnen deze periode.

Verzoekers hebben hoegenaamd NIET de intentie om in België te blijven.

Hun hele leven ligt immers in de Filippijnen. Ze hebben immers ginds nog twee kinderen en ze moeten zorgen voor verzoeker zijn oude weduwe-moeder die bij hen inwoont en die kunnen ze dus zomaar niet in de steek laten. Bovendien runnen ze er een kleine zelfstandige zaak (kleine internetshop die op naam staat van de dochter in de Filippijnen maar waarin verzoekers meewerken). Ze hebben daar dus heel wat verplichtingen en kunnen dus hun hele leven in de Filippijnen zomaar niet gaan overboord gooien voor een eventueel bestendig verblijf bij de dochter in het verre België.

Alle stukken tonen aan dat verzoekers enkel de bedoeling hebben om hun dochter en haar gezin te komen bezoeken tijdens een kortstondig verblijf van niet langer dan 1,5 maand waarna zij weer naar de Filippijnen zouden terugkeren.

Men heeft echter geen enkele moeite genomen om de stukken van verzoekers degelijk te bekijken en hun zaak degelijk te onderzoeken en men maakt zich er meteen vanaf door zondermeer af te wijzen met een simpel voorgedrukt standaardformulier.

Dit gebrek aan enig onderzoek betuigt van weinig zorgvuldig en behoorlijk bestuur. Hierdoor wordt verzoekers bijzonder veel schade (financieel én emotioneel!) toegebracht.

Alles was al geregeld en verzoekers verlangen er zo naar om eindelijk hun dochter die zij al zolang moeten missen te kunnen terugzien en hun drie kleinkindjes die ze nog nooit gezien hebben eindelijk te kunnen ontmoeten.”

2.1.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Aangezien verzoekers de omstreden beslissing dan ook volkomen onredelijk vinden, gezien de vele schade die het hun toebrengt.

De vliegtuigtickets voor zowel de heenreis als de terugreis waren immers al geboekt én betaald én er waren reeds voor hun heel wat toeristische uitstapjes in België geregeld (bv. bezoek aan Waterloo-herdenkingsevenement, weekje Sunparks aan Zee, concert Neil Diamond, zandsculpturenfestival, etc.) én betaald door de schoonzoon.

Vooraf het Waterloo-evenement (Reconstructie 'De aanval van het Franse leger) was iets waar eerste verzoeker, als grote geschiedenisfreak en Waterloo-fan erg naar uitkeek.

Indien de omstreden beslissing zou moeten uitgevoerd worden en verzoekers dus niet naar België zouden kunnen komen, zouden al deze betalingen voor niets zijn gedaan en wordt er dus maw een ernstig financieel verlies geleden.

Maar veel erger nog is de emotionele schade die hun door de beslissing wordt berokkend. Het kleinkind S. (...) wordt immers reeds gedoopt op 5 juli aanstaande, wat maakt dat door de omstreden beslissing verzoekers hier niet kunnen bijzijn en dit terwijl tweede verzoekster nochtans meter is.

Het is bovendien volkomen onredelijk te stellen dat er onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf zou zijn, terwijl de bewijzen op tafel liggen dat de terugreis reeds geregeld én betaald is (zie copie vliegtuigtickets voor de heenreis én de terugreis). Deze vliegtuigtickets zijn niet-overdraagbaar, zodanig dat dit wel degelijk een ernstig verlies betreft.

Bovendien worden ook de bewijzen bijgebracht dat de schoonzoon ook alle geplande toeristische uitstapjes zou bekostigen (zie stukken).

Volgens verzoekers zou het toch een mooie win-winsituatie zijn voor alle partijen alsook voor de Belgische economie indien de visum-aanvragen vooralsnog goedgekeurd worden."

2.2. In de nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop als volgt:

"In het eerste middel voeren verzoekers een schending aan van de motiveringsplicht. Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is. De bestreden beslissing zou bestaan uit een voorgedrukt standaardformulier. Er zou volgens hen niet worden gemotiveerd waarom verwerende partij meent te kunnen stellen dat het voornemen om terug te keren er in hun hoofde niet zou zijn. Zij betwisten dit.

In het tweede middel voeren verzoekers een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stellen dat verwerende partij het dossier onvoldoende onderzocht zou hebben. Zij vervolgen dat op de attesten van verbintenis tot tenlasteneming duidelijk de begin en einddatum van hun reis wordt vermeld en dat zij reeds een terugvlucht geboekt en betaald hebben. De dochter die in België woont, zou reeds uitstapjes gepland hebben, wat aantoont dat het bezoek van verzoekers slechts een toeristenbezoek is.

In het derde middel voeren verzoekers een schending aan van het redelijkheidsbeginsel. De bestreden beslissing zou onredelijk zijn. Zij zouden door de bestreden beslissing ernstig financieel verlies en emotionele schade lijden.

Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zullen de middelen samen behandeld worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft dat de bestuurde in de hem aanbelangende beslissing de gronden kan terugvinden waarop die beslissing is gesteund om aldus met kennis van zaken te kunnen nagaan of het zinvol is gebruik te maken van de beroepsmogelijkheden waarover de bestuurde in rechte beschikt. De feitelijke en juridische motieven kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen, te weten dat de afgifte van het visum wordt geweigerd op grond van artikel 32, b) van de verordening 810/2009, omdat het voornemen van verzoekers om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld. Verzoekers hebben niet afdoende bewezen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikken uit een legale winstgevendende activiteiten. Zij zijn financieel afhankelijk van hun dochter in België. Uit het middel blijkt dat de verzoekers die motieven kenen en ze inhoudelijk aanvechten, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Los van het feit dat zelfs het voorliggen van een gestandaardiseerde motivering, op zich niet leidt tot een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, kunnen verzoekers in casu niet ernstig voorhouden als zou de bestreden beslissing geheel bestaan uit een voorgedrukt standaardformulier.

Waar verzoekers aangeven het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers beperken zich echter in hun middel tot het opnieuw benoemen van de stukken die reeds werden beoordeeld door verwerende partij en leveren hierop kritiek. Zij stellen dat hieruit wel zou blijken als zouden zij een voornemen hebben terug het land te verlaten voor het verstrijken van het visum. Zij gaan hiermee kennelijk voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, die in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd is om het oordeel van het bestuur over te doen en enkel bevoegd is na te gaan of die overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Verzoekers betwisten hierbij niet dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de door hen overgemaakte stukken.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekers met hun betoog niet aannemelijk maken dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen dat uit het geheel van de elementen die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat verzoekers hun voornemen om het land te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld.

Bij hun aanvraag legden verzoekers een bewijs van ten lastenneming en loonfiches van hun schoonzoon voor, een bewijs gezinssamenstelling van de garant, een bewijs van verwantschap, een ticket van de heen- en terugvlucht, een brief uitgaande van hun schoonzoon en een brief opgesteld door verzoekers zelf.

Verzoekers verklaarden zelf tijdens het interview in de Belgische ambassade te Manilla, dat hun dochter die in België woont hen 200 euro per maand opstuurt. Verzoeker zou een freelanceartiest zijn, maar heeft momenteel geen project. Verzoekster is werkloos. Ze zouden ook een computerwinkel hebben, dat op naam van één van hun dochters staat, die zij slechts uitbaten. Zij legden hier echter geen bewijs van voor. Zij stelden een bankrekening te hebben waarop een bedrag van 200 euro staat. Zij zouden niet financieel afhankelijk zijn van hun kinderen die nog steeds in het land van herkomst wonen.

Thans proberen verzoekers een antwoord te bieden op de motieven van de bestreden beslissing en geven een feitelijk uiteenzetting omtrent hun leven in de Filipijnen en het doel van hun reis. Zij stellen eveneens financieel ten laste te zijn van hun andere kinderen en beweren een taverne uit te baten in hun land van herkomst. Zij zouden er een rijkelijk leven leiden. Daargelaten het gegeven dat zij zich beperken tot ongestaafe beweringen die strijden met hun eerdere verklaringen en de gegevens uit het administratief dossier, dient bovendien te worden opgemerkt dat hun uiteenzetting niet van die aard is afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing dat zij niet afdoende bewezen hebben over voldoende en regelmatige inkomsten te beschikken uit een legale winstgevende activiteiten en dat zij alleszins financieel afhankelijk zijn van hun dochter in België. Het feit dat zij aangeven sowieso de intentie te hebben om terug te keren naar hun land van herkomst, aangezien "hun hele leven (...) in de Filipijnen (ligt)", doet evenmin afbreuk aan de hiervoor vermelde motieven. Zij voegen thans allerlei bewijzen toe aan hun verzoekschrift die de toeristische uitstappen tijdens hun verblijf in België zouden moeten staven, terwijl het loutere feit dat na de bestreden beslissing, als bijlage aan het thans voorliggende verzoekschrift, allerlei nieuwe stukken worden toegevoegd, uiteraard niets afdoet aan de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, waren die stukken immers niet voorhanden.

Daar waar verzoekers stellen dat het niet juist is dat er financieel gezien onvoldoende garantie is om een terugkeer naar het land van verblijf te bekostigen, dient te worden opgemerkt dat dit nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld. Er wordt evenmin in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de terugvlucht onvoldoende gegarandeerd is of dat er geen ten lastenneming zou geweest zijn voor verzoekers.

Verzoekers slagen er met hun betoog niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.¹ Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij

gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker tonen evenmin aan dat verwerende partij niet in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling kon komen dat hun voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld, dat zij niet afdoende bewezen hebben dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikken uit een legale winstgevende activiteiten en dat zij financieel afhankelijk zijn van hun dochter in België. In het kader van de wettigheidstoets die de Raad uitoefent, kan slechts worden vastgesteld dat verwerende partij in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoekers laat niet toe de door hen aangevoerde schendingen aan te tonen.

De drie middelen zijn niet ernstig."

2.3.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De formele motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het visum wordt geweigerd omdat het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kan worden vastgesteld, nu er "(g)een of onvoldoende garantie (is) op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit" en de verzoekende partij "financieel afhankelijk (is) van de dochter in België". In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in het eerste middel voorhoudt, wordt dus wel degelijk gemotiveerd waarom haar voornemen om het grondgebied vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kan worden vastgesteld. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

In zoverre de verzoekende partij nog aanvoert dat de bestreden beslissing "overduidelijk gewoon een voorgedrukt standaardformulier (is)", wordt er op gewezen dat artikel 32.2 van de Visumcode bepaalt dat "(d)e afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag (...) kenbaar (worden) gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI", en dat dit niet wegneemt dat *in casu* de bestreden beslissing zowel een motivering in feite als een motivering in rechte bevat die specifiek is toegespitst op haar individuele situatie.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3.2. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening

van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijf, beschikt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van artikel 32, eerste lid, van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (cf. HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt. 63).

Te dezen voert de verzoekende partij in het eerste middel aan dat er geen redelijke twijfel kan bestaan over haar voornemen om het grondgebied van het Rijk te verlaten vóór het verstrijken van het visum, nu op de visumaanvraag “*zowel de heendatum als de terugdatum 15.06.2015 en 31.07.2015 vermeld staan*”, dezelfde data vermeld staan op de reeds geboekte en betaalde (niet-overdraagbare) vliegtuigtickets, evenals op de uitnodigingsbrief van haar dochter en schoonzoon en op de verbintenissen tot tenlasteneming. Zij betwist de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij “*niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevendende activiteit*” en dat zij “*financieel afhankelijk (is) van de dochter in België*” evenwel niet. Gelet op deze vaststelling en het feit dat de loutere vermelding van de datum van vertrek uit België op vliegtuigtickets, op een uitnodigingsbrief, op een verbintenis tot tenlasteneming en op de visumaanvragen geen absolute garantie zijn voor (het bestaan van een oprecht voornemen tot) een daadwerkelijk vertrek uit het Rijk, toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er “*(g)een of onvoldoende garantie (is) op terugkeer naar het land van verblijf*”.

Voor zover de verzoekende partij in het eerste middel laat gelden dat zij “*van de andere dochter die bij hun in de Filippijnen woont en die deel uitmaakt van een bekende Filippijnse dans- en zanggroep die optreedt in de ganse wereld, (...) ze nog veel meer geld (krijgt)*” en dat zij ook van haar zoon in de Filippijnen geregeld financiële steun krijgt, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Deze bewering vindt evenmin steun in de stukken van het administratief dossier. Hiermee maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

In zoverre de verzoekende partij in het eerste middel laat gelden dat zij in haar land van herkomst ook over eigen inkomsten beschikt, meer bepaald door een taverne die zij aldaar uitbaat, beperkt zij zich opnieuw tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Deze bewering vindt evenmin steun in de stukken van het administratief dossier. Uit een advies dat naar aanleiding van de visumaanvraag werd verleend, blijkt immers dat de verzoekende partij een freelancer is, die momenteel zonder project is, en dat er sprake is van een bedrijf op naam van haar dochter waarvan evenwel geen bewijs is voorgelegd. Aldus maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

In zoverre de verzoekende partij in het eerste middel nog aanvoert dat haar Belgische schoonzoon zich uitdrukkelijk borg heeft gesteld voor haar in een verbintenis tot tenlasteneming, waardoor niet alleen de kosten van haar verblijf in België verzekerd waren, maar ook de terugvlucht op 31 juli 2015, wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing is gesteund op het motief dat haar voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kan worden vastgesteld en niet op het motief dat zij niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor haar terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen. Voorts wordt er nogmaals op gewezen dat de verzoekende partij de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij “*niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevendende activiteit*” en dat zij “*financieel afhankelijk (is) van de dochter in België*” niet betwist, zodat zij door louter te wijzen op de vermelding van de terugkeerdatum op de verbintenis tot tenlasteneming niet aantoont dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er “*(g)een of onvoldoende garantie (is) op terugkeer naar het land*”.

van verblijf, temeer nu de loutere vermelding van de datum van vertrek uit België op een verbintenis tot tenlasteneming nog geen absolute garantie is voor (het bestaan van een oprecht voornemen tot) een daadwerkelijk vertrek uit het Rijk.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Voor zover de verzoekende partij in het tweede middel nogmaals laat gelden dat op de attesten 'verbintenis tot tenlasteneming' duidelijk de einddatum van haar verblijf wordt vermeld en dat de terugvlucht reeds geboekt en betaald is, kan worden verwezen naar wat hieromtrent *supra*, onder punt 2.3.2., werd uiteengezet.

Voorts wordt er op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij de kopieën van bewijzen van geplande toeristische uitstappen in de periode van eind juni tot eind juli 2015 (zie stukkenbundel verzoekende partij, stukken 4a tot en met 4f) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoekende partij zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat er geen redelijke twijfel kan bestaan over haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde kopieën van bewijzen van geplande toeristische uitstappen kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Bovendien wordt er nogmaals op gewezen dat de verzoekende partij de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij "*niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit*" en dat zij "*financieel afhankelijk (is) van de dochter in België*" niet betwist, zodat zij door louter te wijzen op een aantal geplande toeristische uitstappen niet aantoont dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er "*(g)een of onvoldoende garantie (is) op terugkeer naar het land van verblijf*", temeer nu de loutere omstandigheid dat er een aantal toeristische uitstappen werden gepland tijdens de duur van het vooropgestelde verblijf in België nog geen absolute garantie is voor (het bestaan van een oprecht voornemen tot) een daadwerkelijk vertrek uit het Rijk.

Voor zover de verzoekende partij er in het tweede middel nog op wijst dat in de Filippijnen nog twee kinderen van haar wonen en zij er een kleine zelfstandige zaak runt, kan worden verwezen naar wat hieromtrent *supra*, onder punt 2.3.2., werd uiteengezet.

Ten slotte doet ook de omstandigheid dat de verzoekende partij moet zorgen voor haar oude weduwe-moeder die bij haar inwoont en die zij dus "*zomaar niet in de steek (kan) laten*" geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat er "*(g)een of onvoldoende garantie (is) op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit*" en dat de verzoekende partij "*financieel afhankelijk (is) van de dochter in België*".

Aldus slaagt de verzoekende partij er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van de afgifte van een visum heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en de verzoekende partij maakt, gelet op wat voorafgaat, door er in het derde middel nogmaals op te wijzen dat de vliegtuigtickets voor de heen- en terugreis al geboekt en betaald waren en dat er reeds heel wat toeristische uitstapjes in België geregeld waren, niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is te stellen dat er onvoldoende garantie is op een terugkeer naar het land van herkomst. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.5. Het eerste, het tweede en het derde middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN